

ΡΕΪΒΕΝ ΛΕΪΛΑΝΙ
ΑΤΕΛΕΙΩΤΗ
ΔΙΨΑ

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΝΙΝΑ ΜΠΟΥΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΡΕΪΒΕΝ ΛΕΪΛΑΝΙ

Ατέλειωτη δίψα

μυθιστόρημα

Μετάφραση από τα αγγλικά

ΝΙΝΑ ΜΠΟΥΡΗ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 601

Ρέιβεν Λειλάνι, *Ατέλειωτη δίψα*

Raven Leilani, *Luster*

Μετάφραση: Νίνα Μπούρη

Υπεύθυνη έκδοσης: Σταύρη Ιωαννίδου

Επιμέλεια – Διορθώσεις: Λένια Μαζαράκη

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Μάστορης

Η εικόνα εξωφύλλου παραχωρήθηκε από τον αρχικό δικαιούχο στη Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ 2024

Copyright© Raven Leilani, 2020

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2022

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις Farrar, Straus and Giroux, Νέα Υόρκη 2020

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Ιανουάριος 2024

KET E415 ΚΕΠ 867/23

ISBN 978-960-16-5790-5

Για τη μητέρα μου

ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ που κάνουμε σεξ είμαστε και οι δύο με τα ρούχα, καθισμένοι στα γραφεία μας εν ώρα εργασίας, λουσμένοι στο μπλε φως της οθόνης του υπολογιστή. Εκείνος επεξεργάζεται ένα νέο πακέτο μικροφίς στα προάστια κι εγώ περνάω διορθώσεις στο νέο χειρόγραφο της σειράς του ντετέκτιβ Λαμπραντόρ στο κέντρο. Μου λείπει έφαγε για μεσημέρι και με ρωτάει αν μπορώ να βγάλω το εσώρουχό μου στο κουβούκλιό μου χωρίς να με πάρει είδηση κανείς. Τα μηνύματά του έχουν άψογη στίξη. Του αρέσουν ιδιαίτερα λέξεις όπως *γεύομαι* και *άλειμμα*. Το κενό πεδίο κειμένου είναι γεμάτο δυνατότητες. Εννοείται ότι ανησυχώ μήπως μπει το τεχνικό τμήμα στον υπολογιστή μου ή μήπως το ιστορικό περιήγησης επιβάλει ακόμη ένα πειθαρχικό συμβούλιο στο Τμήμα Ανθρώπινων Πόρων. Ο κίνδυνος, όμως... Η έξαψη του τρίτου ζευγαριού αθέατων ματιών. Η ιδέα ότι κάποιος από το γραφείο, επιστρέφοντας από το διάλειμμα με εκείνη τη γλυκιά απογευματινή αισιοδοξία, πιθανόν να πέσει πάνω στη συζήτηση και να δει πόσο τρυφερά έχουμε οικοδομήσει ο Έρικ κι εγώ αυτόν τον ιδιωτικό κόσμο.

Στο πρώτο μήνυμά του επισημαίνει μερικά τυπογραφικά λάθη στο προφίλ μου και μου λείπει ότι ο γάμος του

είναι ανοιχτός. Οι φωτογραφίες στο προφίλ του είναι αυθόρμητες και χαλαρές – μία λίγο φλου όπου κοιμάται στην άμμο, μία άλλη όπου ξυρίζεται, τραβηγμένη από πίσω. Αυτή η τελευταία με εξιτάρει. Το βρόμικο πλακάκι και η απαλή υποχώρηση των υδρατμών. Το πρόσωπό του στον καθρέφτη, αυστηρό και συγκεντρωμένο. Σώζω τη φωτογραφία στο κινητό μου για να τη βλέπω στο τρένο. Γυναίκες κοιτάζουν πάνω από τον ώμο μου και χαμογελούν, κι εγώ τις αφήνω να πιστεύουν ότι είναι δικός μου.

Κατά τα άλλα, ως τώρα δεν είχα μεγάλη επιτυχία στους άντρες. Δεν το λέω για να κλαυτώ. Αναφέρω απλώς τα γεγονότα. Να ένα άλλο γεγονός: Έχω μεγάλο στήθος, που έχει παραμορφώσει τη ραχοκοκαλιά μου. Κι άλλα γεγονότα: Ο μισθός μου είναι πενιχρός. Δυσκολεύομαι να κάνω φίλους και όταν ανοίγω το στόμα μου, οι άντρες χάνουν το ενδιαφέρον τους για μένα. Στην αρχή πάντα πάει καλά, αλλά μετά μιλάω υπερβολικά ανοιχτά για τη συστροφή ωσθήκης που έπαθα ή για το νοίκι μου. Ο Έρικ είναι διαφορετικός. Δύο εβδομάδες αφότου ξεκινήσαμε να ανταλλάσσουμε μηνύματα μου λέει για τον καρκίνο που θέρισε το μισό του σόι από την πλευρά της μητέρας του. Μου λέει για μια αγαπημένη του θεία η οποία έφτιαχνε φίλτρα με τρίχες αλεπούς και κάνναβη. Ότι την έθαψαν με ένα ομοίωμά της που είχε φτιάξει η ίδια από φύλλα καλαμποκιού. Ακόμη, μου περιγράφει τρυφερά το σπίτι της παιδικής του ηλικίας, τις παρενθέσεις αγροτικών εκτάσεων μεταξύ Μιλγουόκι και Άππλετον, τους κιτρινολαίμηδες και τους κύκνους της τούνδρας που εμφανίζονταν στην αυλή του ψάχνοντας σπόρους. Όταν μιλάω για τα παιδικά μου χρόνια, αναφέρω μόνο τις χαρούμενες στιγμές. Το *Spice World* σε βιντεοκασέτα που μου έκαναν δώ-

ρο στα πέμπτα μου γενέθλια, την Μπάρμπι που έλιωσα στον φούρνο μικροκυμάτων μια φορά που δεν ήταν κανείς στο σπίτι. Φυσικά, το πλαίσιο της παιδικής μου ηλικίας –τα boy bands, τα σνακ Lunchables, η παραίτηση του Μπιλ Κλίντον– τονίζει τη διαφορά ηλικίας που έχουμε. Η ηλικία του, και η δική μου, είναι ευαίσθητο θέμα για τον Έρικ, και εκείνος κάνει τα αδύνατα δυνατά για να γεφυρώσει τα είκοσι τρία χρόνια που μας χωρίζουν. Με ακολουθεί στο Instagram και αφήνει μακροσκελή σχόλια στις αναρτήσεις μου. Ειλικρινείς παρατηρήσεις για το πώς πέφτει το φως στο πρόσωπό μου διανθισμένες με παρωχημένη ιντερνετική αργκό. Σε σύγκριση με τις ανεξιχνίαστες προσεγγίσεις των νεότερων αντρών είναι ανακουφιστικό.

Μιλάμε επί έναν μήνα προτού συμπέσουν τα προγράμματά μας. Προσπαθούμε να συναντηθούμε νωρίτερα, όμως όλο κάτι προκύπτει. Αυτός είναι μόνο ένας από τους τρόπους που η ζωή του διαφέρει από τη δική μου. Υπάρχουν άνθρωποι που βασίζονται σε εκείνον, και κάποιες φορές τον χρειάζονται επειγόντως. Κάπου ανάμεσα στις ακυρώσεις της τελευταίας στιγμής συνειδητοποιώ ότι τον χρειάζομαι και εγώ. Με έναν τρόπο που μεταμορφώνει τα όνειρά μου σε παραληρηματικές εκφάνσεις δίψας –απέραντες εκτάσεις κίτρινης ερήμου, καθεδρικοί στεφανωμένοι από βρύα που στάζουν. Όταν πια κλείσαμε το πρώτο μας αληθινό ραντεβού, ήμουν διατεθειμένη να κάνω τα πάντα. Εκείνος ήθελε να πάμε σε λούνα παρκ.

Αποφασίζουμε να πάμε μια Τρίτη. Όταν φτάνει με το λευκό Volvo του, δεν έχω προλάβει να ολοκληρώσω τη συνηθι-

σμένη ρουτίνα πριν από τα ραντεβού, έχοντας φτάσει μόνο ως το σημείο όπου προσπαθώ να βρω το πιο κατάλληλο γέλιο. Δοκιμάζω τρία φορέματα μέχρι να καταλήξω στο σωστό. Πιάνω τις πλεξίδες μου ψηλά και βάζω αίλιανερ. Υπάρχουν πιάτα στον νεροχύτη και μια διάχυτη μυρωδιά σολομού στο διαμέρισμα, και δε θέλω να νομίζει ότι αυτό έχει κάποια σχέση με εμένα. Φοράω ένα περίπλοκο σετ εσωρούχων που μοιάζει περισσότερο με κουβάρι σπάγγο και λιγότερο με εσώρουχα, και στέκομαι μπροστά στον καθρέφτη. Σκέφτομαι *Είσαι μια ποθητή γυναίκα. Όχι ένα μάτσο χάμστερ σε περίβλημα από δέρμα.*

Έχει διπλοπαρκάρει. Έχει γείρει στο αμάξι και με παρακολουθεί να βγαίνω χωρίς να κουνηθεί, με μάτια φωτεινά και γαλήνια. Τα μαλλιά του είναι πιο σκούρα απ' όσο περίμενα, ένα μαύρο τόσο βαθύ που μοιάζει μπλε. Το πρόσωπό του είναι σχεδόν ανήθικα συμμετρικό, παρότι το ένα φρύδι του είναι πιο ψηλά από το άλλο και κάνει το χαμόγελό του να μοιάζει λίγο αυτάρεσκο. Είναι η δεύτερη μέρα του καλοκαιριού και καμία από τις δυνάμεις της μεγαλούπολης δεν τον αγγίζει. Απλώνω το χέρι μου να πιάσω το δικό του, προσπαθώντας να μην καταπιώ τη γλώσσα μου, και κάτι μου φαίνεται παράξενο. Ασφαλώς υπάρχει άγχος. Από κοντά είναι τελείως μπαμπάς, με πρόσωπο σκληρό και σε εγρήγορση, που μαλακώνει μόνο από την αμυδρή αραίωση των μαλλιών του. Όμως αυτή η παράξενη αίσθηση δεν έχει να κάνει με αυτό, δεν έχει να κάνει με το ότι πίσω από το αισθησιακό στόμα και την ελαφρώς στραβή μύτη αναζητώ οποιαδήποτε ένδειξη ότι είναι εξίσου αγχωμένος με εμένα. Έχει να κάνει με το ότι είναι οχτώ και τέταρτο το πρωί και νιώθω χαρούμενη. Δεν

είμαι στο τρένο, να μυρίζω τις χλιαρές πίκλες κάποιου άλλου και να εύχομαι να ήμουν νεκρή.

«Ίντι» λέω, απλώνοντας το χέρι.

«Το ξέρω» μου λέει, ενώ τα μακριά δάχτυλά του φωλιάζουν ανάμεσα στα δικά μου, υπερβολικά απαλά. Ήθελα να είμαι πιο τολμηρή, να τον κλείσω σε μια αβίαστη, εξωστρεφή αγκαλιά. Όμως αυτό που συμβαίνει είναι τούτη η άνευρη χειραψία, η αποστροφή του βλέμματός μου, η προβλέψιμη και άμεση παραχώρηση της εξουσίας. Κι ύστερα το χειρότερο κομμάτι της πρώτης συνάντησης με έναν άντρα πρωινιάτικα, η φάση όπου τον βλέπεις να σε βλέπει, να αποφασίζει μέσα σε αυτό το κλάσμα δευτερολέπτου αν οποιαδήποτε μελλοντική αιδοιολεξιία θα είναι ενθουσιώδης ή διεκπεραιωτική. Ανοίγει την πόρτα και από τον καθρέφτη κρέμεται ένα χνουδωτό γαλάζιο ζάρι. Μια μισοφαγωμένη σακούλα कारαμέλες στη θέση του συνοδηγού. Στο ίντερνετ τα μηνύματά του ήταν ειλικρινή, γεμάτα από την αβέβαιη ευθύτητά του. Ωστόσο, αφού έχουμε ήδη πει τις ιστορίες που θα έλεγες στο πρώτο ραντεβού, είναι πιο δύσκολο να ξεκινήσουμε. Αναφέρει τον καιρό και μετά κουβεντιάζουμε για την κλιματική αλλαγή. Ύστερα από διάφορες γενικότητες για το ότι θα καούμε ζωντανοί φτάνουμε στο λούνα παρκ.

Είναι δύσκολο να παραβλέψεις την όποια διαφορά ηλικίας όταν περιβάλλεσαι από τα πιο κραυγαλέα δείγματα των παιδικών χρόνων. Τα μπαλόνια Τουίτυ, τα πλαστικά, άψυχα μάτια του Ταζ, τα πολύχρωμα παγωτά. Καθώς περνάμε την πύλη του πάρκου, αισθάνομαι τον ήλιο με την υψηλή περιεκτικότητα σε φρουκτόζη σαν προσβολή. Αυτό το μέρος είναι για παιδιά. Με έφερε σε ένα μέρος

για παιδιά. Περιεργάζομαι το πρόσωπό του για να διακρίνω κάποια ένδειξη ότι ίσως πρόκειται για αστείο ή εκδήλωση του άγχους του για τα μόλις είκοσι τρία χρόνια που έχω περάσει στη Γη.

Η διαφορά ηλικίας δε με ενοχλεί. Πέρα από το γεγονός ότι η οικονομική κατάσταση των μεγαλύτερων αντρών είναι πιο σταθερή, ενώ έχουν και διαφορετική κατανόηση της κλειτορίδας, υπάρχει το ισχυρό ναρκωτικό της έντονα δυσανάλογης εξουσίας. Ο εγκλωβισμός στο βασανιστικό μεταίχιμιο μεταξύ της αδιαφορίας και της πείρας τους. Ο πανικός τους απέναντι στην αυξανόμενη έλλειψη ενδιαφέροντος του κόσμου. Η οργή και η ενήλικη αποτυχία τους που διοχετεύεται στον υποβιβασμό του κορμιού σου σε στιλπνά ελαστικά μέρη.

Μόνο που γι' αυτόν η κατάσταση μοιάζει καινούριο έδαφος. Όχι απλώς το ότι έχει βγει ραντεβού με κάποια που δεν είναι η γυναίκα του και που την περνάει μερικές δεκαετίες, αλλά και το ότι κυκλοφορεί με μια κοπέλα που τυχαίνει να είναι μαύρη. Το διαισθάνομαι στο πόσο προσεκτικά λέει *Αφροαμερικανίδα*. Στο πόσο κάθετα αρνείται να πει τη λέξη *μαύρη*. Κατά κανόνα, προσπαθώ να αποφεύγω τέτοιου είδους ξεπαρθενέματα. Δεν μπορώ να είμαι η πρώτη μαύρη με την οποία βγαίνει ένας λευκός. Δεν αντέχω τις γεμάτες τρακ ερμηνείες ραπ κομματιών με κοινωνικό μήνυμα, την εξόφθαλμη προσπάθεια χρήσης εκφράσεων της αργκό ή την αυταρέσκεια των ροδαλών αντρών που φοράνε ρούχα με παραδοσιακά αφρικανικά μοτίβα. Στον δρόμο προς την γκαρνταρόμπα ένας πατέρας και ένας γιος κάνουν εμετό πίσω από τη χαρτονένια

φιγούρα του Μπαγκς Μπάννου. Ανοίγω το ντουλαπάκι και βρίσκω μέσα μια πάνα. Ο Έρικ τη βλέπει και φωνάζει έναν επιστάτη. Μου ζητάει συγγνώμη και νιώθω ότι δεν αναφέρεται μόνο στην πάνα, αλλά και στην τροπή που δείχνει να παίρνει η επιλογή του να έρθουμε σε αυτό το μέρος. Νιώθω άσχημα γι' αυτό. Νιώθω άσχημα που η πρώτη μου αντίδραση είναι να προφυλάξω τα αισθήματά του αντί να προτείνω να πάμε κάπου αλλού. Που θα αναγκαστούμε και οι δύο να υποστούμε την προσπάθειά μου να αποδείξω κατά τη διάρκεια του ραντεβού πως Περνάω πολύ καλά! Και ότι Όχι, δε φταις εσύ!

Ένας μήνας είναι πολύς καιρός για να μιλάς μέσω ίντερνετ. Όλο αυτό το διάστημα που μιλάμε η φαντασία μου έχει οργιάσει. Με βάση τη συχνότατη χρήση της άνω τελείας στα μηνύματά του, υπέθεσα ότι το ραντεβού θα πήγαινε καλά. Όμως όλα είναι διαφορετικά IRL, στην πραγματική ζωή. Κατ' αρχάς δεν είμαι εξίσου ετοιμολογή. Δεν υπάρχει χρόνος να σκεφτώ τα λόγια μου ή να συντάξω μια έξυπνη απάντηση στο Notes. Επίσης, υπάρχει η ζέστη του σώματος. Οι μη αρθρωμένες λεπτομέρειες της εγγύτητας με έναν άντρα, αυτό το γλυκό και άγριο πράγμα κάτω από την κολόνια τους, αυτή η εντύπωση που έχεις καμιά φορά ότι δεν υπάρχει λευκό στα μάτια τους. Η βαθιά τρέλα των επινεφριδίων του άντρα, η ισχύτητα της αυτοκυριαρχίας του. Τη νιώθω πάνω και μέσα μου, σαν να είμαι δαιμονισμένη. Όσο μιλούσαμε διαδικτυακά κάναμε και οι δύο προσπάθεια να συμπληρώσουμε τα κενά. Τα συμπληρώναμε αισιόδοξα, με εκείνο τον πόθο που φωτίζει και παραμορφώνει. Πηγαίναμε σε υποθετικά σικ δειπνα και κουβεντιάζαμε για τα ιατρικά ραντεβού που

φοβόμασταν να κλείσουμε. Τώρα δεν υπάρχουν κενά, και όταν μου βάζει αντηλιακό στην πλάτη, είναι ταυτόχρονα υπερβολικά λίγο και υπερβολικά πολύ.

«Εντάξει;» με ρωτάει, και η ανάσα του πέφτει καυτή στον αυχένα μου.

«Αχά» λέω, προσπαθώντας να μη μετατρέψω αυτή την επαφή σε κάτι παραπάνω από αυτό που είναι. Ωστόσο, τα χέρια του είναι υπέροχα. Ζεστά, πλατιά και απαλά, κι εγώ έχω μήνες να κάνω σεξ. Για μια στιγμή είμαι σίγουρη ότι θα βάλω τα κλάματα, πράγμα διόλου ασυνήθιστο, καθώς κλαίω συχνά και παντού, και ιδίως εξαιτίας εκείνης της διαφήμισης των ιταλικών εστιατορίων Olive Garden. Ζητάω συγγνώμη και τρέχω στην τουαλέτα, όπου κοιτάζω στον καθρέφτη και διαβεβαιώνω τον εαυτό μου ότι υπάρχουν σημαντικότερα πράγματα από τη στιγμή που βιώνω. Η ανακατανομή των εκλογικών περιφερειών, για παράδειγμα. Οι κοινοπραξίες εταιρειών γενεαλογίας που πουλάνε δείγματα του DNA μου στο κράτος.

Φυσικά, πρέπει να καταβάλλω προσπάθειες για να δείχνω σέξι ενώ παλεύω με τα δικά μου. Όπως οι περισσότεροι λευκοί που τρώνε φασόλια στο δάσος χωρίς να πτοούνται από τα φρέσκα περιττώματα που μαρτυρούν την παρουσία πεινασμένων αρκούδων, ο Έρικ θεωρεί τη θνητότητα και το μαλακό σάρκινο σώμα του ασήμαντα και δευτερεύοντα πράγματα. Εγώ, απεναντίας, έχω τεράστια επίγνωση όλων των τρόπων με τους οποίους μπορεί να πεθάνω. Έτσι, όταν ο έφηβος υπάλληλος του πάρκου κατεβάζει τον προστατευτικό ιμάντα μου αναστενάζοντας και επιστρέφει με βαριά βήματα στους μοχλούς, σκέφτομαι όλα τα πράγματα που έχω αφήσει στη μέση – το παγωτό

φιστίκι στην κατάφυξη, τον ενάμιση αυνανισμό που απομένει στον μισοπεθαμένο δονητή μου, την κασετίνα με τα DVD της σειράς *Η γειτονιά του κυρίου Ρότζερς*.

Ο ενθουσιασμός του Έρικ είναι μεταδοτικός. Ύστερα από τους δύο πρώτους γύρους διασκεδάζω, και όχι μόνο επειδή, αν πεθάνω, δε θα χρειαστεί να αποπληρώσω τα φοιτητικά μου δάνεια. Μπλέκει τα δάχτυλά του στα δικά μου και με σέρνει μπροστά, έχοντας πάρει προφανώς τόσο σοβαρά αυτή την εμπειρία στο λούνα παρκ, ώστε έχει πληρώσει την έξτρα χρέωση για να παρακάμψουμε την ουρά. Πηγαίνω να δέσω τα κορδόνια μου και επιστρέφοντας τον βρίσκω να μιλάει με τον Πόρκυ Πιγκ για τις διαθέσιμες θέσεις εργασίας για υποψηφίους χωρίς εμπειρία στο αρχείο.

«Πάντα χρειαζόμαστε ποιοτική εξυπηρέτηση πελατών» λέει, χώνοντας τον αριθμό του τηλεφώνου του στο ροζ τσόχινο γάντι του Πόρκυ. Επιβιβάζομαστε στο ψηλότερο τρενάκι του λούνα παρκ για τρίτη φορά και ουρλιάζει σαν να είναι η πρώτη. Ουρλιάζει πραγματικά, αληθινά. Στην αρχή είναι απωθητικό, αλλά καθώς ανεβαίνουμε την τελευταία ανηφόρα, συνειδητοποιώ ότι μου αρέσει. Μου αρέσει πολύ. Δεν μπορώ να αποφασίσω αν οφείλεται στην ασυμφωνία, στο κοριτσιίστικο αυτής της τάσης σε αντιδιαστολή με τον όγκο του ή στη ζήλια που νιώθω βλέποντας την έκστασή του – την αγαλλίαση μέσα στον τρόπο του, την προθυμία να βιώσει εκ νέου το γνώριμο σαν να ήταν καινούριο. Η απόλαυσή του είναι ανεπιτήδευτη με τρόπο που με κάνει να νιώθω ότι μπορώ να ξεκουμπώσω το δέρμα μου σαν ρούχο και να του δείξω την υγρή μάζα από μέσα. Αλλά όχι ακόμη. Ο ζήλος του έχει μια θλίψη, μοιάζει ελαφρώς επίπλαστος, σαν να προσπαθεί να αποδείξει

κάτι. Μόλις φτάνουμε στην κορυφή, γυρίζει και με κοιτάζει. Ο άνεμος του παίρνει τα μαλλιά. Στο βάθος των ματιών του βλέπω τον εαυτό μου κατακερματισμένο. Ξαφνικά μου φαίνεται οδυνηρό που είμαι τόσο συνηθισμένη, τόσο ανοιχτή σε αυτόν, έτσι όπως με κοιτάζει και παριστάνει ότι δεν είμαι απλώς φτηνή απομίμηση γρήγορου ιταλικού αυτοκινήτου.

«Μακάρι να ήταν όλες οι μέρες έτσι» λέει όταν φτάνουμε στο πιο τρομακτικό σκέλος της διαδρομής, εκεί που σε κρατάνε στην κορυφή και σε αναγκάζουν να περιμένεις την πτώση. Από κάτω μας το λούνα παρκ ανάβει τα φώτα. Το μόνο που θέλω είναι να πάρει αυτό που θέλει. Θέλω να είμαι το αντίθετο του περίπλοκου και του απαιτητικού. Δε θέλω καμία τριβή ανάμεσα στη φαντασίωσή του και στο άτομο που είμαι πραγματικά. Θέλω όλα αυτά και τίποτε από αυτά. Θέλω το σεξ να είναι οικείο και χλιαρό, εκείνου να μην του σηκώνεται, εγώ να είμαι υπερβολικά ειλικρινής για το ευερέθιστο έντερό μου, ώστε να δεθούμε με την αλληλοπαρηγοριά. Θέλω να μαλώσουμε δημοσίως. Κι όταν μαλώσουμε ιδιωτικά, θέλω ίσως να μου ρίξει μπουνιά κατά λάθος. Θέλω να έχουμε μακρά και παραγωγική σταδιοδρομία στην παρατήρηση πουλιών και θέλω να ανακαλύψουμε ότι έχουμε καρκίνο ακριβώς την ίδια στιγμή. Μετά θυμάμαι τη γυναίκα του, το τρένακι ξεκινάει και πέφτουμε.